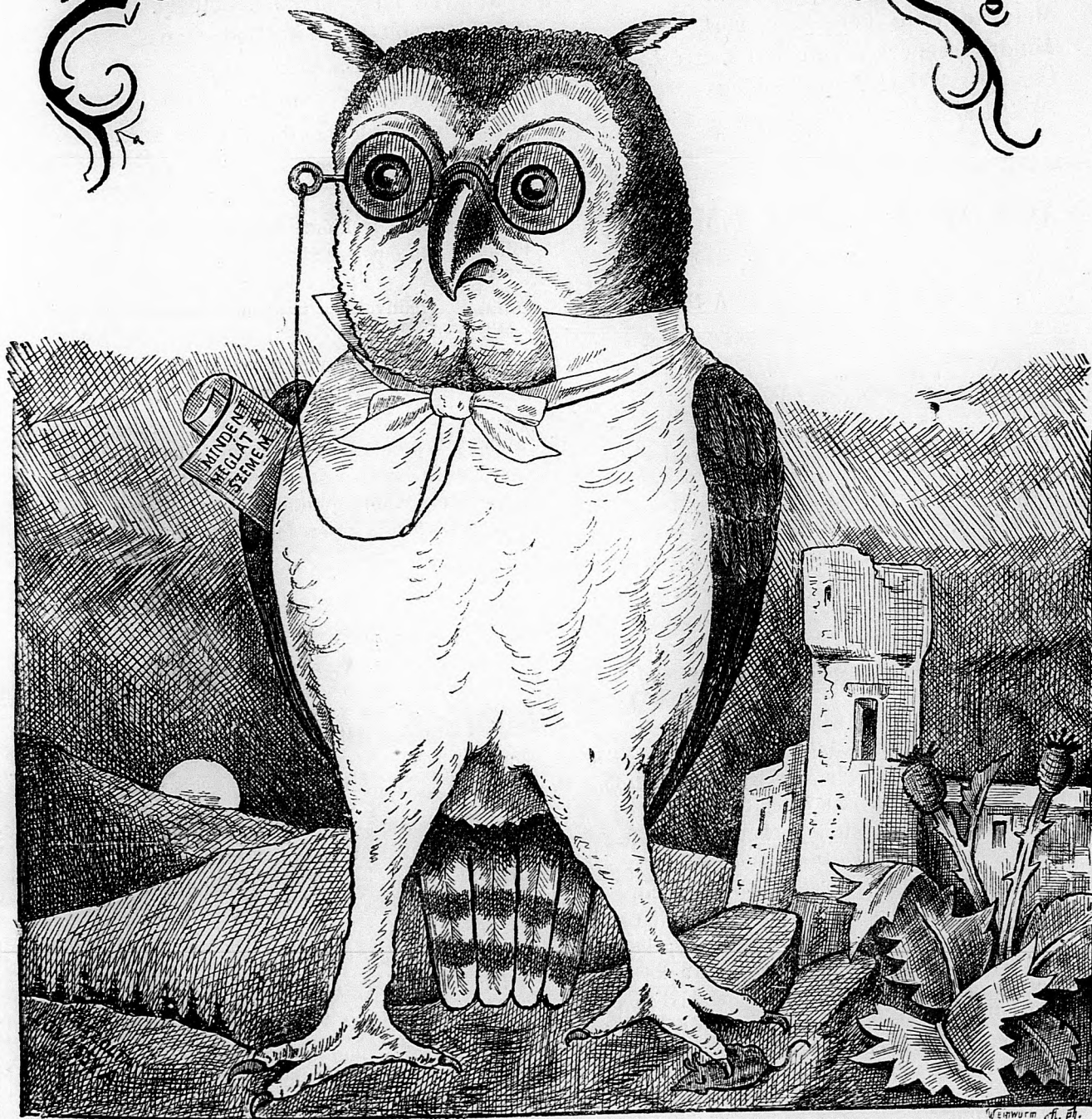

BACOLK

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre	-----	8	frt.
Fél évre	-----	4	<
Negyedévre	-----	2	<

Egyes szám ára 15 kr.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

RÉVÉSZ BÁLINT.

A püspök meghalt! Szíve nem dobog,
Csüggedten néznek rá a doktorok.
Az a parányi hús darab,
Hamu lett az örök láng miatt,
Mely hevítette, kergette a vért,
Minden szépért és minden nagyért.
Ősz patriárcha! Az érző ideg
Szétpattant henned s kezéd is hideg,

Melylyel irtál sok, buzgó imát.
Könyvet hullat most, a ki néz reád.
A te szemed is sokszor könyezett,
Hogyha láttál koldúst, beteget.
Áldás volt élted halálad csapás,
Jajong maga a vigasztalás
És midőn lelked messze utra kél,
Szomoruan zúg, bűg az őszi szél.

L. A.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXIX.

ÖRLEY KÁLMÁN.

Motó: «Híres volt hajdan a nagykúnsági nagy ártány,
Még ennél sokkal hiresebb a csökmői sárkány.

Talán szükségtelen is lerajzolni a nap hőjét: *Örley* Kálmánt?

Szükségtelen; hiszen ismeri őt e városban és e megyében mindenki. Népszerűbb alakja alig van Nagyváradnak nála.

Tudják, hogy vasember, habár rokkán a térdé ka-lácsa, tudják róla, hogy a mibe ő bele fog, keresztül is viszi aczél akarattal, törhetlen kitartással, mert olyan, mint a büszke szarvas: akadály nincsen előtte!

Na az igaz, hogy szerencséje is van mindenhez.

Aranyvá válik az ő kezében a réz, gyémántá az üveg.

Azt beszélnek róla, hogy bölcsője fölé természetes pókok szótták az ezüstös lepelt és hasztalan szakgatta szét apró ujjaival a hálót, a vak szerencse potrohos bogarai nem vadultak el, nem féltek tőle, hanem egyik füléről a másikra akasztották azokat a vékony teleg-ramm-drótokat, melyen *Fortuna* istenasszony utalványozza kedvenceinek az égi és a földi jókat.

De ez a tulvilági hölgy nem szokta áldásait olyan emberekre pazarolni, a kibe nincs bátorság; hanem rendesen kiválasztja az olyan halandókat, a kik nem rettennek vissza se tüztől, se víztől; a kikben bátorság lakozik, mint Oroszlánszívű Richárdban, Nor-mandi rettenthetlen hőseiben.

De a szerencse mit sem ér egy élhetetlen ember kezében; azzal bánni kell tudni; arany bánya az, melyet munkával, szorgalommal kilehet aknázni; mert különben a föld alatt marad.

Örley Kálmán nem rettent vissza soha; száz kézzel dolgozott, száz kézzel harczolt és *Fortuna* ő nagysága rá mosolyog az ő lovagjára.

Mikor már a hivatal penészes levegőjét megunta,

elhatározta, hogy kiönti a tintát, összetöri a jegyzői tollat és felcsap gazdálkodónak.

Nagy fába vágta a fejszét; mert bizony a hóhen-hájmi tudományokhoz nagyon keveset értett.

Mit bánta ő azt!

Bele nézett a borongó jövő kódébe és elment a latinszertartású káptalanhoz bérlőnek.

Mikor a *csökmői* birtokot kivette árendába; egyik kanonok, jóindulatulag eképpen intette: kedves fő-jegyző úr! Olyan csoda már történt a világon, hogy az emberek vízre építettek várost, de az nagyobb csoda lesz, ha ön vízen fog gazdálkodni.

És a csoda megtörtént! Pedig a régi historia szerint:

«Csökmő nagy rét közt, majd egy mérföldnyire fekszik, Itt az országúton se szekér, se gyalog soha nem jár. Vad rucza, gém, vad lúd, szárcsák barlangja tekintsd bár; Sok szigetet szántnak, vagynak bővébe kenyérnek, Marhákat tartnak szénát szomszédból se kérnek. Laknak is itt gazdák — jól tudjuk — meglehetősek; Jószággal pénzzel, sok barmokkal tehetősek.»

Igen de *Csökmő* olyan volt, mint a mesebeli arany-sarkom forgó vár; a hétfejű sárkánnyal kellett meg-harczolni annak, a ki be akart jutni a boldogság kapuján.

A susogó káka és a zizegő nád közt ott lappangott a vizek pusztító szelleme.

A feneketlen mocsárból ártalmas gőzök párologtak ki; ingovány volt a föld; süppedékes lép az út.

Örley Kálmán neki indult a bizonytalan ösvénynek. Bőrért megkente csörgő kígyó zsirjával és mint Szent György lovag harcra kelt a hétfejű sárkánnyal.

A pokol szülötte, a veszedelmes jószág le lett győzve!

Először a vizet okádó fejét vágta le *Örley* s a békák lakóhelyén kizöldült a repceze.

De a sárkány még mozgott és sebezve is küzdött, üvöltött. Öblös torkából lövelte kifele a lángot.

A csökmői föld *meggyúladt!*

Örley Kálmán.

Izzó hamura lépett a legelésző gulya és égő paraszat túrt fel a bogarászó malacz-nyáj.

Órley nem esett kétségbe; újra kezdte a harczot és a szörnnyetegnek levágta azt a fejét is, a melyik tüzet okádott.

Szegény, nyomorult sárkány; ott fetrengett a Szent-György lovag lábainál, tehetetlenül, összezsugorodva s a vitéz dalia diadalmasan nyakazta le; azután pedig kiszedte mérges zápfogait és úr lett az ő birodalmában.

Elkezdett nyugodalmasan, szorgalmasan gazdálkodni; nem háborgatta őt se víz, se tűz.

Csakhogy — mint előbb is említettük — nem igen értett Órley Kálmán a gazdálkodáshoz.

Ősszel vetette el a kukoriczát, megfőzve szórta barázdába a lencsét és konkolyt hintett szét luczernamag helyett.

Az is megtörtént rajta, hogy az ökreit beküldte dr. Döry Ferenczhez, mert valamennyinek hiányzott az egyik sor foga.

De azért a *Schvarecz* Zsiga útmutatása mellett mégis belejött Órley a mezeli tudományokba és ma már olyan bölcs, gyakorlati gazda, hogy ő hozzá járnak a szomszédok tanácsért.

Meg kell adni, hogy az égi áldásért nem is marad hálátlan a csökmői nábob; mert buzgó, istenfélő, katolikus ember volt teljes világ életében.

Megmutatta ezt a legközelebbi megyegyűlésen is; midőn az apácák érdekében olyan szent buzgalommal harczolt, mint valami kapuczinus.

Ah, micsoda lélekemelő jelenet volt az, mikor szemeit égfele emelve, óralánczát — mint egy olvasót — morzsolgatva prédikált a klastromi szűzek ére nyeiről.

Glória ragyogott feje felett és a káptalan érdemes tagjai meglegedve tekintettek reá, mintha mondták volna: te vagy a mi fiunk, kiben nekünk kedvünk telik!

Azt is sokat emlegették már és még ma is emlegetik, hogy Órley Kálmánt kinevezik Hajdu megye főispánjává.

Rettenetes riadalom támadt erre a hírre a kálvinista Rómában; mert félték a szigorú mameluktól a civis atyafiak.

Hallották híret a bihariaktól, hogy milyen kemény legény ő.

Előre jajveszékelték a fonatos-sütő kofák; zúgtak, búgtak a talyigások és kétségbeesetten károgtak a kálomista varjak.

Jön a veszedelem; jön a csökmői basa! Kár! Kár! Kár!

De bizony Órley Kálmánnak sokkal több esze volt és nem ment el.

Reális ember ő és a dignitásnál többre becsüli a nád pihét, meg a rengő, ringó arany kalászokat.

Mi sem eresztjük innen másfele. Nem szabadulhat meg tőlünk, mert ide ragasztja a csökmői iszap, meg a sok jó barát szeretete.

Izé.

ÚJDONSÁGOK.

— **Személyi hír.** *Kacs* Tamás és *Uborka* Móricz urak téli szállásra elutaztak.

— **Schlauch püspök** Temesváron kriptát épített a saját maga számára. Ez is furcsa dolog, hogy egy *fiatal* primásjelölt a halálra gondoljon.

— **A 37-ik gyalogezred** parancsnoka meleghangu levelet intézett Nagyvárad város tanácsához az áldozatkészségért és a sok szivességért. Mi is köszönjük a jubileum alkalmávali szivességet; de többet nem kérünk belőle.

— **A polgármester utja.** Sal Ferencz a dohánygyár ügyében Budapestre utazott. Vajjon nem tér-e vissza azzal a válaszzal, hogy: abból ugyan nem pipálunk.

— **A nagyváradai szabadelvűpárt** előre hirdetett, nyilvános értekezletet tartott; melynek eredménye azonban titok.

— **A rendőrség** a piacon lefoglalta a rákokat; mert októberben már nem szabad árulni a szerkesztők és szabók atyafiát. Az ollós állatok azonban a kapitányságnál felébredtek és összemarták a Lassu Mátyás szürke szamarát.

ÉDES SÉGEK.

— Feltálatja Rusz Károly. —

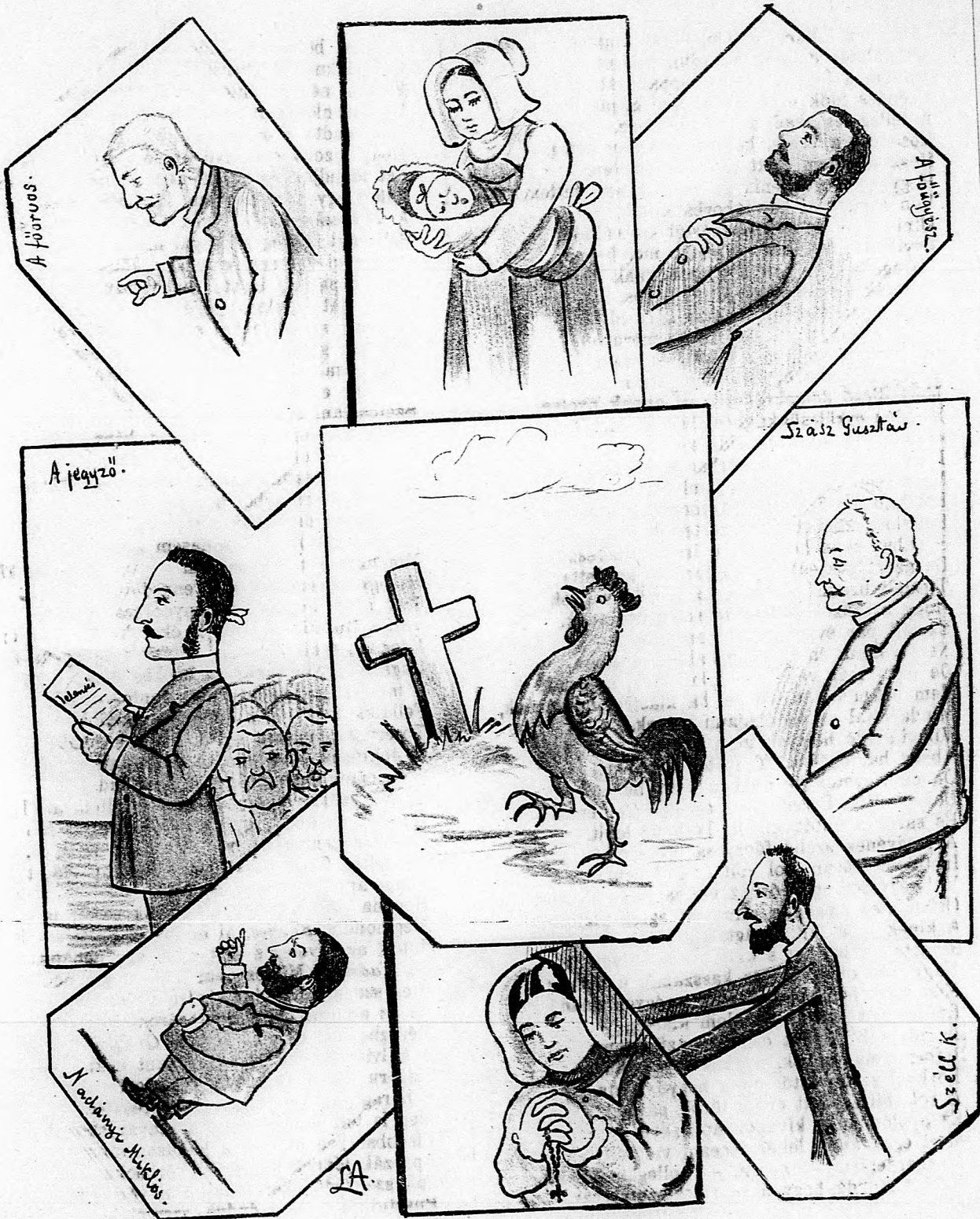
Jesszusom! Mipől fokok mekélni?
Nincs semmi trics, tracs.
Üres a fejem, mint a lopótöck!
A viszontlátásig!
Pá!
Üssük el!

A SZŐRSZÁLHASOGATÓ.

Kérem közjegyző ur, azért jöttem vissza, sziveskedjék bele írni a szerződésbe, hogy mivel a házat megveszem, a kémény is az enyém rajta.

A MEGYEHÁZÁRÓL.

— Szövegét lásd a túl lapon. —

EGY KIS VIHAR.

— Biharvármegye közgyűlése 1891 október 6. —

Álmodom! Nem; érzem, ébren vagyok s látok
Csodálatos dolgot, felfordult világot.
Hallom a faágak rémes roppanását,
Csendes idők után, szilaj szél zúgását.
A felleg leszakad, a jégeső kopog,
Kezdődik a csata, kemény, pogány dolog.
Húsz éve nem esett ilyen csoda itten,
Hogy ez megtörténik én magam sem hittem.
Vén Bihar fiait két táborba álltak,
Mint a víz és olaj egymástól szétváltak.
Egyik húzott csára, a másik meg hajsza,
Haragosan mozgott sok szónoknak bajsa.
A derék férfiak attól jöttek lázba,
Hogy apácza jön a megyei kórházba.
Deha voltak, a kik támadtak merészen,
Olyanok is voltak, a kik álltak résen.
A jegyzőt: *Beöthy* Pált hallgatták figyelve;
Mert dicső dolgokról pergett annak nyelve.
Mondá: erkölcsünknek mélységes sirtása
«Civilizáció átkozott áldása».
De bár bele esett a kórház a pácza,
Majd segít azon a sok, jámbor apácza.
Ezt hallván *Tóth* Dezső, megyénk főügyésze,
Felállott, köhögött és szerteszt néze:
S habár sejté hogy ma ő lesz csatavesztett,
De azért beszédbe ilyen formán kezdett:
Tisztelt uraim! én csak az mondó vagyok,
Hogy a szüzekről már félek és borzadok.
Ezelőtt pár évvel, fiatal koromba,
Nem voltam én ilyen, mélabus, mogorva,
De most már vége van kikeletnek, nyárnak,
Nem bánám tán azt se, ha klastromba zárnak,
Mindazáltal az én óhajaim mások,
Világi ápoló hölgyek után vágyok.
Abzug hát apácza! Tegyétek a pácza!
De ne vigyétek be abba a nagy házba.
Doktor *Kiss* Ferencz e szavaktól felhevült
És sarokra állott, midőn *Tóth* úr leült.
A megyének szelid főorvosa így szólt;
Instálom alásan, hol volt és hol nem volt,
Volt egyszer egy kórház szemetes és piszkos,
Ottan még meghalni sem volt egész biztos.
A kinek lába fájt, levágták a fülét,
Bezárták a bölcsőt s kilökték a hülyét.
Nagy volt ott a baj és kasszában a hiány;
Még most is pirulok a nagy szégyen mián!
Kérem szívesen és instálom alásan,
Muszáj ott valamit csinálni, azt látom,
Református vagyok, nyakas kálomista,
Kórházi szennyestől ujam hegye tiszta;
A sok hiba miatt én is török pácza
És ápolónőknek kívánok apácza;
Mert csak azzal lehet végezni valamit;
Megkérdeztem — kérem — kollegám *Bókait*,
Ki azt mondá, hogy a gyermekispotályban.
A szent szüzek miatt, rend és tisztaság van.

A kicsi bölcsőket dúdolva ringatják
Gyermeknek a czuczlit a szájába adják.
Pesten még elmentem *Kovács* Józsefhez is
És hasonlóképen nyilatkozott ez is.
Megmondta a derék egyetemi tanár,
Hogy bizony sok civil ápoló nagy számár.
Azt mondják magyarul nem tudnak, csak csehül,
Nahát egy árva szó sem igaz ám ebbül.
A «*Vereskeresztbe*» és a «*Szent Rókusba*»
Szittyául cseveg a prágai mókuska.
Magyarul éreznek, magyarul kötöznek,
Honi árpalevet isznak, ha söröznek.
Azért hát ajánlom; jöjjön az apácza!
Kemény szabályokkal szedjük őket ránczba.
Haragra gyűlad e szónoklattól s beszél
Nagy Szalonta derék lelkésze: *Kálmán Szél*;
Na már ez nem úgy van! Tessék a kórházat
Szétosztani s adni nekünk is húsz ágat.
Jöjjön Szalontára a ki beteg, béna,
Az ártézi kut is segít rajta néha,
Nem kell nekünk zárda, sem annak lakója,
Nálunk a toronyból hoz áldást a golya.
A sarkantus kakas a mi szent madarunk
És apácza mellett sohasem szavazunk.
Mondtam a mit mondtam s nem tágitunk tőle;
Mi egy hajszálnyit sem engedünk belőle.
Szél után zivatar és menydörgés támadt,
Szász Gusztó bátyánkból ékes beszéd áradt:
Édes... tekintetes... tisztelt megyegyűlés!
Engemet gyötör már az örökös ülés
S miután szőnyegre jöttek fontos dógok
Fellálok tehát és a kérdéshez szólok.
Keserves panaszra nyitom ki a számat;
A doktorok ellen emelek én vádat.
Sok temetőtömő gyógyítani nem tud jól,
Hogy kezükbe vesznek, mindig féltem attól;
Gyógyít az ápoló, gyógyít — szó a mi szó —
Krisztus menyasszonya; kivált ha szíve jó.
Ne feltse *Tóth* Dezső azt a néhány áldott,
Világi ápoló úri asszonyságot.
Hogyha ők elmennek, megélünk akkor is,
Megmondta *Kovács*, ki doktor s professor is.
Hatott az érvelés s volt éljen egy néhány,
De *Nadányi* Miklós nem maradt ám néman.
Éles szavaival jobbra, balra vágott
És az apáczákkal ő nem parolázott.
Méregebe jött erre sárkányos *Órley*;
A kálvinistáknak bátran rohant neki.
Szigoru szavakat feléjük eresztett
S haragosan vetett magára keresztet.
Meg is lett hatása; mert a szavazáskor,
Kisebbségben maradt a kakasos tábor.
Apácza jönnek a megyei kórházba;
Sok szenvedő őket sóhajtozva várja.
Pusztuljon is el a dudva, szemét és gaz,
Legyen könyörület! Istennek tetszik az!

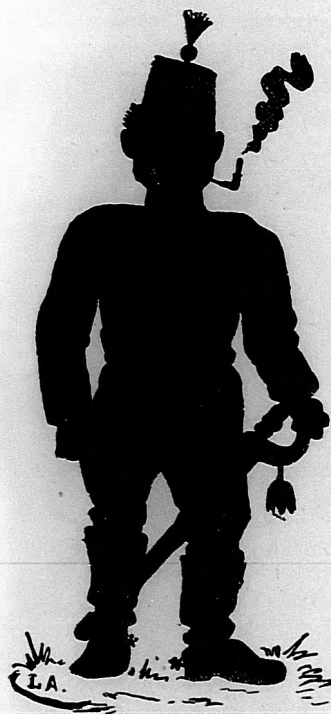
Lovassy Andor.

H O L V A N ?

Közgyűlés van Nagyváradon,
Tele van a városháza.
Heves harcz lesz és Sal Ferencz
Gonoszat sejt; fejét rázza.
Mindenki a helyére ül,
De ki mindig ott van másszor,
Nincs most ott a garabonczás:
A kis Heczpáli Justh Sándor.
Hol van? merre jár ilyenkor?
Hisz a közügy megkívánja,
Hogy szemfüles tekintettel
A hibákat sorra lássa.
Hol van, mikor a főmérnök
Fülig úszik gondba, bajba?
Miért nem ront most is neki?
Miért nem kap vele hajba?
Hol van Heczpáli Justh Sándor?
Hisz nyitva a városháza;
Megmondom én: ijedtében
Belebujt a csatornába.

H a t v á g á s.

— Neki ereszti Káplár ur Bordás. —

Feltették az csákót a
kaszárnyára; tető alatt
van a nagy épület.

Nagyvárad várassa há-
romszáz ezüs forintot
szavalt meg a bokrétára,
a kit az ácsok meg a kű-
mírgesek kaptak; mars-
czulág képpen.

Hej mán csak eczzer
nekünk is juttatnának az
potyából; de jaz huszár-
nak csak a czicza csókból
jár ki a kompetenciája,
kiváltkép takarodó után.

Hej, naczczerü érzelem
is az a szerelem! Beh
szépen tud róla érni az
én Miczuskám.

Ott hordom a levelét
az izasztó alatt.

Sokszor el is mélázok
mars közbe és mikor a nyeregkápához nyulok, min-
dig azt hiszem, hogy a szévit csiklandozom az eszem-
adtának.

Ugy meg is van rakva az én tudóm nehéz érzéssel,
mint valami municziós szekér; lú legyen a ki huzza.

Node mindegy a babámér, az én csellagos tubi-
czámér eltűröm én még a szenvedést is és nem ke-
rülöm a veszedelmet, mint a baka a pocstétát.

Hej csak huszár a huszár! Hát még ha kész lesz
az uj kaczárnya? akkor járunk csak rangosan! A sok
baka-rózsa, a sok ragyás szakácsné, száz liba czom-
bot adna egy lovas katonáér; de bakának való a
lopott hus; a huszár nem szereti a konyharuha
szagot; csak a portörő tubákat.

Czurukk baka! mikor mi prüszkölünk.

S E R D Ű L T.

Neki búsulta magát Donga Zsiga a pintér.

Volt is reá oka; volt bizony. Nem lesz szüret a
váradi hegyen; a kutyanak se kell a hordó, senki
sem szorittatja az abroncsot.

A szegény pintér: Donga Zsiga berugott; még pedig
nem bortól, hanem sörtől.

Este felé haza ballagott. Széles jó kedvében végig
dalolta az Országút-utczát; de a lábai megtagadták
a szolgálatot és a *Korona* előtt felbukott.

Epen arra ment az öreg *Serdült Bálint* és oda
szólt a földön fekvő Dongának, hogy: talpra magyar!

A szerencsétlen pintér rá se hederített a parancsra;
hanem szemeit álmosan égfelé meresztvén, így szólt:
Bálint bácsi! én vagyok most az igazi *ser—dült!*

A P R Ó V E R S E K.

B É L A.

Közellátó szegény Béla,
Mégis lányra kacsint néha,
Pedig azzal bolondot tesz;
Mert ha nősül, egész vak lesz.

Z S I G A.

Lassan jár, mint csiga biga,
A köszvényes lábú Zsiga.
Meg van nagyon kopaszodva,
Haja szálát szétosztotta
És bizony a kalap alatt
Neki nagyon kevés maradt.

K Á L M Á N.

Dúdolgatva sétál Kálmán
A sikamlós kemény járdán,
Róla nagyon sokan hiszik,
Hogy a nők a jégre viszik.

P É T E R.

Ugrani megtanult Péter
És egy héten egyszer, kétszer,
Ott a nyoma, ott a lába,
Egy szép asszony ablakába.

P Á L

Ki jókor kel, kincset talál;
Mégis későn ébred fel Pál
S így szól: kedvem kelni nincsen,
Délben sétál az én kincsem.

R E N D.

— Lassu Mátyás városi bakter nyájaskodásai. —

Na a nyústyit!

Ugy-i, högy hüüm. E mán osztán valami!

Kiadá az parancsolatot a mi gyenyeralisunk, hogy ne légyen csoportozat sehun, semmerre.

Eszóval megcselekedte az utcزaji szabályzatot.

Naczezerü munkalat a, meg van abba mondva, hogy a melyik csapatba négy ember van, hát aztat osztán szitugrattyuk, de csak tapéntatosan.

Jaj lesz a kilencz gyermekes apáknak; azoknak még két róstumba se lesz szabad az flaszterra lípni.

Ügy kell nekik, minek alakétanak csoportot.

Az is benne van az nyomtatásos parancsolatba, hogy kongatni nem szabad jaz utcزán; mír, mer, hogy megbokrosodik az csacsi, a ki a két lábunk között poroszkál.

Az ilyen dógokat magam is szeretem; kezdek is mán remínedni, hogy ránk peslant a kegyelmes Isten.

Zsérosabb fizetisír szógájjuk ezt a kódís várost. mír, mer, hogy emelik a biztos urak fizetisít; mer, hogy kevés nekik a pizük, ha nyelvános helyeken szükségök van satöbbire.

Jól is megírá azt a kírvinnt *Csarkadi Náczi* úr, a ki itató minálunk. A közgyűlés pártolá is az instánziát; még Czokoli úr az öreg *Roszványnak* is juttatott a zsérozóból, mer hát aszt mondá, hogy annak is dukál, ámbátor nem kirte.

Nekünk is meg léssen az örömmünk; erősítik a hadseregünket; negyven új embert sorolnak bé, oszt nem leszünk bakterek, hanem felelős hajduk; *Rinylér* úrral mutyiba fizettyük a mi elvész a várasha.

De nem kell filni; mír, mer? hogy czoki betörís; reszket túlünk a *Pruncsik Marcsi* atyafisága, mivel új mundírt kapunk, a mítül nagyobb lesz az iberisgünk, mer, hogy szorít, meg feszül, oszt rosszul esik benne a szunditás.

No sebjaj! Az a fő, hogy takaros légyen és rend légyen!

Ugy bija!

Hüüm!

DON PAMELLÁSZ.

— Spanyol románcz. —

Don Pamellász Dragadérosz,
 Hetyke grand és szép fiú
 A nyakába csipke gallér
 És oldalán gyikleső.
 Kedvese volt Pimpinella,
 Tánczosné az operában
 S mint napon a spanyolviaszk,
 Értte hevült, értte olvadt
 Minden vén és ifjú.
 De a leány szive csupán
 Pamellászért dobogott.
 Mikor ott volt a derék don
 A színházban, akkor vígan
 Tánczolt a szép Pimpinella
 És merészen rugkapált ő
 A csillagos égfelé.
 Egyszer midőn vakmerően
 Lejtett, repült, felbukott
 És a bájos teremtésnek
 Ketté törött a bokája,
 Sánta lett a szép leány!
 Don Pamellász Dragadérosz
 Nem hagyá ott a faképnél
 A biczegő bájos tündért,
 Hanem, mint egy gavallérhoz
 Illik és a mint dukál,
 Nőül vette Pimpinellát,
 De megjárta iszonyún;
 Mert hü neje hárpia lett;
 Igazi vén fúria.
 Pitymalattól késő estig
 Veszekedett és perelt.
 A gyáva don sulyos, kínos,
 Papucs alatt szenvedett.
 Holdvilágos éjszakákon;
 Néha néha felsohajtott
 S feje bubját megvakarva:
 Így szólt: Uram! Istenem!
 Beismerem, balga voltam;
 Mert feledtem a példaszót,
 Hogy az ördögök között is
 Á sánta leghunczutabb.

A szerkesztő postája.

Es Ernyő. (Helyben.) A késelem oka csakugyan az volt; de intézkedtünk. Kérjük és várjuk. — **Czicza Micza.** Zöld, mint az éretlen kukoricza. — **Cs. S.** (P. Told.) Fáj-e még a dakszli lába? Be kell jönni a kórházba és bele kell tenni pácza, majd ha jön a sok apácza. — **Zimi Zümi.** Őszszel ír ön «Tavaszi dalt.» Óh szerencsétlen poéta! Talán luczernára éhezett — a pegazusa?

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS.

Nyájas olvasó!

Hideg őszi idő jár, nedves lesz a só.

Itt van október hó, nem sokára leesik a hó.

A szőlőt megette a bogár; a szüreten sem fogunk vigadni már; igazán kár; mert ha elszáradt a vigság nedve, a mulatásra senki-nek sem lesz kedve.

Krumpli terem a siskás gazba, szomorú lesz a szőlős gazda: lecsüggeszti fejét sok ember, mint zivatarban a magvas kender.

Félre hánat! Ne légy komoly! majd felvidít a vén *Bagoly*.

Régi kedved ismét megjő; azért tehát fizess elő!

A «BAGOLY» másfél iv tartalommal jelenik meg minden vasárnap; előfizetési ára:

Egész évre	---	---	---	8	frt.	Negyed évre	---	---	---	2	frt.
Fél évre	---	---	---	4	frt.	Egyes szám ára	---	---	---	16	kr.

Előfizetési pénzek a «BAGOLY» kiadóhivatalának Nagyváradra küldendők.

H I R D E T É S E K.

Szabadalmazott cserépkályha.

A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes **árjegyzéke**met közrebocsátom, felhívom a t. közönség becses figyelmét

a Sipos-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonatu (közép-hőáramu)

cserépkályhámra,

melyeket a legcsinosabb és legtartósabb kivitelben és színezésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhákénál tapasztalt *kélményes és egészséges hőáramlás*on felül, **a szoba gyors felmelegítésében, az elért hőfok állandó megtartásában, különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest**

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már bebizonyították.

Ily rendszerű kályhákat közelebb a következő nagyérdemű megrendelőknél állítottam fel, illetve a felállítás folyamatban van:

Nagyságos főtisztelendő gör. kath. káptalan kanonoki épületeiben 8 darabot, nagyságos Des Echerolles Kruspér Károly urnál, a nagyváradi gazdasági és iparbanknál 3 darabot, tekintetes Pallay Lajos és Sztj József ügyvéd uraknál 2-2 darabot, tekintetes Sztavernik Ferencz urnál 3 darabot, nagytiszteletű Széll Kálmán esperes, Böszörményi Lajos ev. ref. lelkész, tekintetes Nagy Márton főszolgabíró urnál Nagy-Szalontán, hol egy példány már a múlt nagy télen használatban volt s a várakozásnak rendkívüli meglepedésre felelt meg. Nagyságos Schvarcz Jakab urnál 2 darabot s több helyen.

Az árak a nyújtott előnyök daczára *mérsékelték*, úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az árkülönbözetet már e tél folyamán fedezi. Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserép kályhákat jutányos áron szállítom. A raktár **Palkovics Imre kereskedése Főutca Rimanóczy-ház** a nemzeti Cassino átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatnak. Mély tisztelettel

Nagyvárad, 1891. szept. 12.

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,
RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET,
FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,
TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON

RAKTÁRON TART

I R Ó-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

+

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATÓKAT.

—

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD“ NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

—

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.